

EGYETLEN
EMBER LELKE IS
AKKORA,
MINT AZ EGÉSZ
VILÁGMINDENSÉG

Vianney Szent János

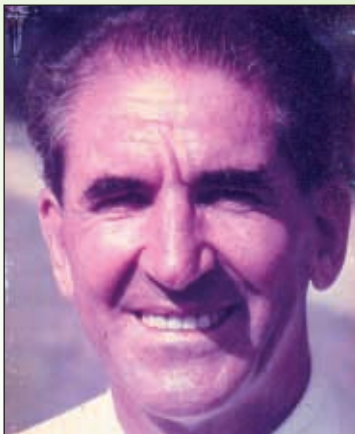
Interjú Gaál Jenő atyával – 14. oldal

Elhunyt a legidősebb magyar verbita

P. Végvári János atya, a legidősebb magyar verbita ez év július 15-én Pápua Új-Guinea Wewak nevű városában elhunyt. Sosem gondoltam volna, hogy ahol annyi fiatal misszionárius áldozta életét néhány év hithirdetői munka után fertőző és klimatikus betegségek miatt, lesz olyan, aki kilencvenöt éves koráig fog élni, és ez éppen egy magyar misszionárius lesz.

A kis *Vizsme* János az első világháború kitörése előtt néhány hónappal, 1914. február 4-én Györgypusztán született. Hat évvel később a falu alatt húzták meg a szerb határt, és a jobban csengő Bácsszentgyörgy nevet adták neki. Baján érettségizett 1935-ben, és még ebben az évben megkezdte a noviciátust a Sankt Gabriel Misszióházban Mödlingben. Ott tanult egészen 1941-ig, amikor pappá szentelték. Kőszegen, Budatétényben és Kiskunfélegyházán egyaránt munkálkodott, és időközben nevét Végvárirra magyarosította.

A rendtestvérek hamar felismerték sajátos tehetségét, amely abban nyilvánult meg, hogy a leghetlenebbnek tűnő helyzeteket is megoldotta. A háború alatt és után nemcsak a misszióházak túléléséről volt képes gondoskodni, hanem a zsirai üdvözítő nővérek budatétényi sérült gyerekekkel foglalkozó otthonát is el tudta látni élelemmel.

A kommunista diktatúra miatt folyamatosan nyugatra szökní szándékozó szerzeteseket (jezsuitákat, cisztercieket, verbitákat) nehézség nélkül vezette át Kőszegnél a zöldhatáron egészen addig, amíg közülük néhány kispapot el nem fogtak Ausztriában, a megszállási övezetek zónahatárán. Ekkor hagyta el ő is az országot, mielőtt még befejezhette volna mentési akcióit.

Mivel tudatában volt személyes képességeinek és merészségének, hova is kérhette volna missziós kinevezését, mint Új-Guineába. Ezen az akkor még annyira primitív szigeten több helyen is működött mint hithirdető. Technikai ügyességét mindenhol kamatoztatta. Egyszer egy második világháborús japán harckocsit hozott működőképes állapotba a fűrésztelepen dolgozó emberek munkájának megkönnyítésére. Mindezek mellett azonban elsősorban lelkipásztor volt, akinek fő feladata az Ige hirdetése volt. Idős korában is a közösség központi személyisége maradt papi hivatásának töretlen megélése által.

Nem rejtette el egyetlen talentumát sem. Bárcsak mi is minden adományunkat fel tudnánk használni az Isten országáért! János atya, mi imádkozunk érted, te könyörögj értünk!

Tóth Zoltán SVD

P. Gaál Jenő nyolcvanéves

P. Gaál Jenő 1929. szeptember 23-án született. 1940. augusztus 6-án került a kőszegi misszióházba mint első gimnazista. 1946-ban lett fogadalmas tagja az Isteni Ige Társaságának. 1954-ben szentelték pappá Németországban. Ezután indult el hittérítő útjára Paraguayba, ahol sok világi segítővel karöltve harmincnégy évig hirdette Isten Igéjét. Amellett, hogy plébánosként szolgált, gazdasági területen is működött.

1989-ben tért vissza Magyarországra, hogy részt vegyen hazánk újrevangelizációjában. Nagyban hozzájárult a verbita rend rendszerváltás utáni újjászerveződéséhez. Részt vett a Cursillo mozgalom elindításában, amelyen keresztül azóta hívek ezrei közeledtek újra Istenhez.

Jelenleg a Szombathelyi Egyházmegyéhez tartozó Sorkifaludon teljesít papi szolgálatot.

T. Z.

VILÁGPOSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik. Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Rochlitz Bernadett

Rendi konzulens: Burbela Gergely SVD

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5., tel.: 1/424-5668 vagy 30/418-9196

A szerzők gondolatai

nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.

Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziókkal

P. BURBELA GERGELY SVD: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,

tel.: 1/424-5668 vagy 30/418-9196

TÓTH ZOLTÁN SVD: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 94/562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314

Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Befejeződött Szent Pál éve, melyben megtapasztalhattuk mindannyiunk missziójának fontosságát. XVI. Benedek pápa ezt az évet (2010. június 19-ig) a papság évének hirdette meg, amikor Vianney Szent János halálának 150. évfordulóját ünnepeljük, akit XI. Piusz a papok védőszentjévé nevezett ki.

Az emberek különféleképpen szemlélik a papot. Sokak számára a pap olyan ember, akinek furcsa mestersége van. Különös helyen dolgozik, másként öltözködik, másként viselkedik. Mások a papban afféle temető bácsit látnak, és gyermekeket ijesztgetnek vele. Vannak, akik a papban álmodozót látnak, aki nem él igazán a földön, a realitások talaján, és különös hobbija van: imádság, templom, böjt stb.

Csak kevesen vannak olyanok, akik tisztában vannak a pap hivatásával, méltóságával, küldetésével és szolgálataival.

Az Újszövetség papja több mint próféta. A pap nemcsak Isten üzenetét

Ki a pap?

tolmácsolja, hanem naponta bemutatja a keresztség áldozatát a szentmisében, köt és oldoz, megbocsát. Mindezt Istentől kapott hatalommal teszi, ezért a pap mindenképpen hitelt érdemel.

A pap a bűnös ember számára terhet jelent, mert megpróbálja eltemetni a régi embert bűneivel együtt és formálni akarja az új embert, ahogy Pál apostol fogalmaz.

A pap úgy jelenik meg az emberek előtt, mint Krisztus, a papi élet keresztségével a vállán, hogy megváltást közvetítsen. Úgy jelenik meg, akár a sebész, akinek az a dolga, hogy kivágja az emberből azt, ami rossz és beteg. Aquinói Szent Tamás szerint a pap az isteni Mester munkatársa, és magában hordozza az Örök Főpap képmását.

Hol vannak a magyar papi hivatások? Mint tartományfőnök már több kérelmet is kaptam, hogy erre és erre a helyre papot szeretnénk, segítsek

nekik... Fájdalmas látni és hallani, hogy egyre több a megüresedett plébánia, de ilyenkor a mi dolgunk nem az, hogy kétségbe essünk, hanem hogy imádkozzunk olyan családokért, akik elfogadják Istentől a gyermekáldást, és nem félnek odaajándékozni gyermeküket Isten szolgálatára, ha meghallják a hívó szót.

Imádkozzunk ebben az évben rendszeresen új papi hivatásokért, illetve papokért, hogy mindig hűségesek maradjanak az Örök Főpaphoz, Krisztushoz, aki mindvégig hűséges maradt!

P. Juhos Ferenc SVD

Nem engem, hanem Istent kell a legjobban szeretned

Harminchárom éves koromig szocialista társadalmi viszonyok közt éltem. Azt tanították, hogy nincs Isten. Akiről kiderült, hogy nem így gondolkodik, az sokféle hátrányban részesült. Például kisebb fizetést kapott, nem lehetett tanár vagy vezető beosztású. Ilyen körülmények között kik mentették át a hitet az új rendszerbe? A nyolc meghagyott egyházi gimnáziumban végzettek és azok a családok, akik jobban szerették az Istent az evilági javaknál. Ők lehettek életet a különböző egyházi mozgalmakba. Lemondásukat és munkájukat a Jóisten fizesse meg!

A társadalmi példából most lépünk be a keresztség családi otthonokba. Öt-hat éves koromban egyszer édesanyám azt mondta: „Kisfiam, nem engem kell a legjobban szeretned, hanem a Jóistent”. Ha ez akkor nem hatott volna rám, nem írtam volna most le. Ne felejtjük el ezt megtanítani gyermekeinknek, unokáinknak sem. Legelőször mindig az Istent kell megvallanunk. Az első emberek pedig, akiket ránk bízott, a saját gyermekeink, ezért nekünk kell őket misszionálni. Ha Jézus jóságát és arcát látják rajtunk, akkor Isten iránti szeretetből tartják meg a törvényeket vagy járnak templomba, nem pedig azért, mert kötelező. Isten szeretete az alap, és ez már biztosíték az örök élethez.

A tapasztalat és a gyakorlat azt mutatja, hogy szükség van a tudásunk átadására is. Általános példát mutatnék

be. Sekrestyés nagypapa vagy anyagi nagymama unokája kamaszkorig még ministrál is, aztán középiskolába kerülve hűlt helye lesz a templomban. A nyíltszívű gyermeket elviszi a világ a maga tudományosan megalapozott erkölcstelenségével. Ezért, aki teheti, írassa gyermekét egyházi gimnáziumba, s mindenképpen képezze saját magát, hogy az alapvető hittel kapcsolatos ismereteket át tudja adni. Erre leginkább a Cursillo lelkigyakorlatot tudom ajánlani, amely csak egy hétvégét vesz igénybe, és maradandó élménye mellett nagyon sok ismeretanyagot is ad. Három nap alatt olyan felkészültté válhat egy felnőtt ember, mintha végighallgatta volna egy egyházi gimnázium négy évi hittanóráit.

Nélkülözhetetlen, szép, ám kényelmes katolikus álláspont, hogy: „majd az élettemmel adok példát, aztán ezt átveszi a környezetem, a szomszédom, a munkatársaim és eszerint fognak élni”. De mikor lesz az a „majd”? Sokkal kellemetlenebb szóval megvallani az Istent, mert egy kis bátorság is kell hozzá, meg valamennyi felkészültség. Mivel azonban felkészültség nincs, nincs bátorság se, s elmarad a megszólalás. Valószínűleg sok családon belül is elmarad ez a beszélgetés. Viszont amíg alszanak a szolgák, jön az ellenség és konkolyt vet a búza közé.

Kiss Gábor

4 A jövő záloga az új iránti nyitottság

Szent Arnold utolsó nagy döntése volt, hogy a Fülöp-szigetekre is küld hithirdetőket. Ma a verbita generális maga is filippínó. Minden tizedik verbita erről a szigetcsoportról származik.

Miután 1898-ban a szigetek gyarmatosítót cseréltek, vagyis bejöttek az amerikaiak, az addig ott működő spanyol papságnak el kellett hagynia szolgálati helyét. Helyi papság hiányában félt volt, hogy a szigetlakók katolikus tudata meggyengül és szekták követőivé válnak. Ekkor fordultak a helyi püspökök Szent Arnoldhoz, hogy küldjön hithirdetőket.

A két első misszionárius, P. *Ludwig Beckert* és P. *Scheiermann* bambusz tutajon hajóztak Bangued városkába, majd onnan négyórás gyaloglással jutottak el missziós állomáshelyükre. „Ők azok a papok, akiket kértetek – mondta a püspök a bennszülötteknek. – Nagyon messziről jöttek, Európából és Kinából. Remélem, hogy segíteni fogtok nekik minden szükségükben. Építsetek nekik házat és nagy templomot, melyben mindannyan elfértek...” Mindez 1909. augusztus 23-án történt.

A három Fülöp-szigeteki verbita rendtartomány külön-külön emlékezik meg az alapításról, mert az utazás ma sem egyszerű. Engedjétek meg, hogy csak arról számoljak be, amit saját szememmel láttam.

A cebui verbiták legismertebb intézménye, a San Carlos Egyetem szervezte az első megemlékezést augusztus 17-én. Az egyetem templomában P. *Dionisio Miranda* SVD, egyetemi elnök celebrált szentmisét, melyet egzotikus szépségek meditatív tánca tett felejthetlenné. Az ünneppsorozat a Szentlélek Szolgáloi Örökimádó Nővérek modern templomában folytatódott másnap. A rózsaszín ruhás nővérek közösségét is Szent Arnold alapította, aki számára világos volt, hogy az aktív verbita (férfi) szerzetesek és a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek (kék nővérek) munkája csak akkor hozhat gyümölcsöt, ha azt imádság támogatja. Az állandóan rendházukban imádkozó és dolgozó apácák történelmet csinálnak: a Time magazin legutóbbi (augusztus 15-i) számában megtalálhatjuk a „rózsaszín nővérek” (azaz „pink sisters”) képét is, akiket a hírmagazin a rózsafüzes forradalom vezéralakjának, *Carazon Aquino* későbbi elnök asszonynak fontos támogatóiként mutat be.

Ezen a napon este az egyetem központi épületében *Ricardo Vidal* bíboros, cebui érsek igeliturgiát tartott a helyi papok és szerzetesek számára, akiket közösségünk hívott meg. A megemlékezések harmadik napján tartományi gyűlés keretében vitattuk meg a rendtartomány eredményeit és az előttünk álló feladatokat.

Az egyszerűen öltözött, szegény szigetlakók alig hittek a szemüknek, amikor megpillantották a motoros rendőrök vezetésével éppen az ő utcáikba bekanyarodó buszkaravánt, a verbita centenárium ünneplő közönségét. Olyan lepusztult helyek ezek, ahová a helybeliek csak akkor teszik be a lábukat, ha nincs más lehetőségük. Igen, a városi szemét mellé mentünk ünnepelni! Az ünneppsorozat fénypontját a szemételep melletti Jansenville (magyarul: Janssenfalva) felszentelése és az ott mondott

ünnepi szentmise jelentette. Nem előkelő vendégek voltak a meghívottak, hanem a telep nincstelen lakói.

Janssenfalva emberhez méltó otthont ad azoknak, akik a szemételepi guberálásból élnek. A legszegényebbek között apostolkodó verbita misszionáriusok megszervezték a lakásépítést. Európai támogatással el lehetett készíttetni a terveket, meg lehetett venni az építőanyagokat, de a helybeliek munkája nyomán néhány szakember irányításával nőtték ki a földből az egyszerű házikók. A lakók hosszútávú hitelt kaptak. A visszafizetett pénzből újabb lakásokat húznak fel.

Kápolna is épült az ottlakók számára: ennek oltáránál mutatta be Arturo Bastes megyéspüspök, verbita misszionárius a centenáriumi szentmisét. Homíliájához a Jézus megkeresztelkedéséről szóló evangéliumot választotta. Jézus keresztsége nem a bűntől való megszabadulásért történt, hanem a döntés szükségességére hívta fel a figyelmet. Harmincéves földi élet után az ember Jézusnak el kellett döntenie, hogy valóban Istent fogja szolgálni, vállalja a messiási szerepet. És a körülálló népek is dönteni kellett, hogy vállalja az Újszövetséget, amely Jézus megkeresztelkedésével kezdődik. A filippínó SVD száz évének is ez a jelentése számunkra: újra és újra döntenünk kell Krisztus és az ő missziója mellett. Tovább kell lépnünk vele. Új utakra hív! Társaságunknak mindenkihez van küldetése. Sohasem szabad elfelejteni az új feladatok iránti nyitottságot. Csak akkor lesz jövőnk, ha fel tudjuk adni a megszokottat az új kedvéért, ha az valóban Isten akarata.

Lányi Béla SVD testvér

Béla testvér utcagyerekekkel

■ **MEXIKÓVÁROS (CNA)** – Mexikóváros érseke, *Norberto Rivera Carrera* bíboros (képünkön) azt nyilatkozta, hogy a sátán létezését tényként kell elfogadni anélkül, hogy szkeptikusan vagy szél-

sőséges hiszékenységből el-
túloznánk vagy kisebbíté-
nének ténykedését. Egy ördögűzők számára tartott konferencián a bíboros elmondta, hogy sokan kételkedve fogadják vagy tagadják a sátán létezését és működését, és mint pszichológiai, szociokulturális vagy paranormális jelenséget elutasítják. Mások viszont – túlzott hiszékenységből – mindenhol a sátánt látják és természetfeletti erőket tulajdonítanak neki, mintha Isten volna – jelentette ki a Carrera bíboros. A főpap szerint sok ember azért foglalkozik ezoterikus és okkult praktikákkal, mert elidegenedett Istentől. Arra biztatta az ördögűzőket, hogy a Szűzanyához forduljanak segítségért, mert ő különleges szerepet játszik a démonok elleni harcban.

■ **BAGDAD (ACN)** – Autóba rejtett pokolgép robbant a bagdadi káld keresztények Szűz Mária-temploma előtt július 12-én, vasárnap este, mikor a hívek éppen kifelé jöttek a miséről. Az első jelentések szerint hét ember meghalt és harmincan meg-

sebesültek. Ezen a napon másik három templom ellen is történt bombatámadás az iraki fővárosban. Az elmúlt hat évben az üldözések és az erőszak arra kényszerített több mint kétszáz ezer iraki keresztényt, hogy a környező országokba, Jordániába, Szíriába és Törökországba meneküljenek, és ötvenezren az ország északi részében kerestek menedéket. Folyamatos a keresztények elvándorlása: a 2003-ban még mintegy egymillió közösség mára kevesebb mint négyszáz ezer főre csökkent. *Jean Sleiman*, Bagdad érseke szerint az ország egyes területein egyre erősödik a keresztények üldözése.

■ **DOUALA, Kamerun (Zenit)** – Több mint kétszáz ezer ember gyűlt össze a Maputoi Egyezmény elfogadásának hatodik évfordulóján, hogy az abortusz legalizálása ellen tiltakozzon. A felvonulást *Christian Tumi* bíboros, Douala érseke vezette. Egy delegáció több felekezet közös levelét nyújtotta át a kormányzónak, melyben harmincezer aláíró a törvényes abortusz eltörlését kérvényezte. Tumi bíboros a felvonulást szentmisével zárta. Bíboros társa, *Samuel Kleda* homíliájában megerősítette, hogy „nem lehet a nők védelmének feltüntetni az abortuszt vagy a fogamzásgátló módszereket, melyek a női méltóságot semmibe veszik és az atomizálódó család veszélyével fenyegetnek”. Beszelt arról is, hogyan védi az egyház a nők jogait, hozzátéve, hogy „nincs alapos indoka az abortusz vagy gyermekgyilkosság ösztönzésének”. Az afrikai nők jogait is magában foglaló emberjogi egyezményt az Afrikai Unió 2003. július 11-én fogadta

el, mely az abortuszt erőszak és vérfertőzés esetében nyilvánítja jogosnak, illetve ha a terhesség az anya testi vagy szellemi egészségét veszélyezteti.

■ **ARUA, Uganda (Aid to the Church in Need)** – Ugandában az Oltáriszentség imádása egyre több hívt von be az imádkozásba és bátorít a szerzetesi hivatásra. Két szemlélődő rend szerzetesnői is azt nyilatkozták, hogy az Oltáriszentség előtt való imádkozás egyre népszerűbb. Az Uganda észak-nyugati részén fekvő Aruaban élő *Shirima* örökimádó nővér elmondta, hogyan csatlakozott az elmúlt öt évben egyre több világi személy a szentségimádás révén a nővérekhez. Vasárnaponként három-négyszáz ember keresi fel a kolostorukat imádkozás céljából. „Maguktól jönnek szentségimádásra, bármikor, amikor csak akarnak.”

■ **TZANEEN, Dél-Afrika (Zenit)** – Az első dél-afrikai születésű szent ügyét előterjesztették, miután az egyházi hatóságok lefolytatták az egyházmegyei vizsgálatot Isten szolgálója *Benedict Daswa* (képünkön) élete és halála ügyében. A férfi 1946-ban született egy kis Lemba törzsbeli családba, mely népcsoport a zsidókkal közös eredetűnek vallja magát és hasonló hagyományokat őriz, mint a zsidók. Elemi is-

kolai tanítói hivatásra készült, mikor áttért a katolikus hitre. Felismerte az ellentmondást a katolikus hit és a törzse kultúrájában szerepet játszó mágia között. Határozottan fellépett a babona ellen szűk környezetében és a nagyobb nyilvánosság előtt is, kijelentve, hogy a mágia ártatlan emberek halálához vezet. 1990-ben megkövezték és agyonverték néhány nappal azt követően, hogy nem adott pénzt mágia céljaira. A konferencia megállapította, minden bizonyíték arra utal, hogy Daswa szent életet élt és hitéért szenvedett vértanúságot.

■ **BHUBANESHWAR, India (AsiaNews)** – „Szenvedésem Orissában Isten ajándéka volt” – jelentette ki *Edward Sequeira* verbita atya. A missziós szerzetes, aki a tavalyi orissai keresztényellenes pogrom első áldozatainak egyike volt, idén, vagyis a papság évében ünnepelte pappá szentelésének 25. éves évfordulóját. „Isten megengedte, hogy ez megtörténjen velem, így tanúságot tehettem a papok hitéről, és szolidaritást vállalhattam a világ minden papjával, akik az ő nevéért szenvednek.” Múlt év augusztus 25-én hinduk megtámadták és felgyújtották azt az árvaházat, melyet Sequeira atya vezetett Padampurban, Kandhamal körzetben. A papot ütlegelő tömeg azt kiabálta: „Yesu Christi Murdabada!” (Öld meg Jézus Krisztust!) A húsz éves *Rajni Majhi*, aki nevelőként segítette az intézmény munkáját, a lángokban vesztette életét. Idén márciusban ismét felgyújtották az árvaházat, az épület összedőlt, de szerencsére nem halt meg senki.

Nem kell látni, hogy valaki misszionárius legyen

Láng Edit önkéntes a hazánkba érkező menekültekkel foglalkozik

– *Hogyan lettél misszionárius?*

– Koraszülött voltam. Az inkubátorban vesztettem el a látásomat, amikor az orvosok túladagolták az oxigént. Kilencéves voltam, amikor megtértem. Mikor az afrikai rabszolgákról olvastam regényeket, éreztem, hogy misszionárius szeretnék lenni. Egyszer mondtam a hitoktatómnak, ha látnék, szívesen elmennék misszionáriusnak. Ő azt mondta, hogy nem kell ahhoz látni. Attól fogva tudatosan készültem misszióba. Akkor kezdtem el tanulni az angol nyelvet is.

– *Mi az, amiből erőt merítesz?*

– Háromévesen bekerültem a vakok intézetébe. Ez egy bentlakásos óvoda és iskola. Az egyetlen szórakozásom az volt, hogy valahányszor egy mesét vagy regényt olvastam, mindig beleképzeltem magam a történetbe. Egyszer a Jézus Krisztus szupersztár című rockopera ment a tévében. Elképzeltem, ahogy ott állok a Mennyei Atya trónja előtt és kérem, ne engedje, hogy Jézust keresztre feszítsék. Akkor egy nagyon tiszta hangot hallottam, amelyről tudtam, hogy az már nem a fantáziám. Azt mondta, hogy ő már feltámadt és él. Ettől kezdve tudtam, amit ez a hang mond, igaz.

– *Milyen volt az első találkozásod a menekültekkel?*

– Három éve az Afrikáért Alapítvány önkénteseként kezdtem menekültekkel foglalkozni. Ez az alapítvány Kongóban iskolákat épít szegény gyerekek számára. Bicskén voltam először menekülttáborban, menekülteket látogatni. Az első, aki odajött hozzám, egy nigériai fiú volt. Egy szép ikont adtam neki ajándékba. Kérte, hogy imádkozzák érte, s tegyem rá a kezem a fejére. Érdekes látvány lehettünk. Én, aki egy filigrán teremtés vagyok, a kezemet egy kétméteres afrikai fejére téve imádkozom érte. Több barátom is lett a táborban. Taizében vagy akár a verbita rend-

házban különböző nemzetek fiai élnek együtt testvérként, közösen imádkozva, szolgálva Istennek. A menekülttáborokban is sokfélék az emberek, de nincs közöttük egység és szeretet. Nem Isten országát valószínűsít meg, hanem gyakran éppen az ellenkezőjét. Az a céltom, hogy akiket lehet, kiemeljem a csúnyából és áttemeljem a szépbe.

– *Milyen kérdésekkel fordulnak hozzád a menekültek?*

– A közeli barátaim, tehát akikkel napi kapcsolatban vagyok, mind keresztények. Nekik jobban tudok segíteni. A szolgálatom első sorban nem abból áll, hogy ennivalót meg ruhát szerezzek nekik. Inkább olyan irányba próbálom őket terelni, hogy önállóan is megállják a helyüket.

– *Hány menekülttel vagy kapcsolatban?*

– Öt-hattal napi kapcsolatban vagyok. Kettővel minden nap beszélek telefonon. A többiekkel attól függően, van-e rá igényük. Egyesekkel ritkábban találkozom, mert dolgoznak már, s nem annyira igénylik a mélyebb kapcsolatot. Vagyis hát igénylik, csak más szinten. De azért odafigyelek rájuk is.

– *Miért jönnek Magyarországra a menekültek?*

– Sokan embercsempészet útján érkeznek. Azt mondták nekik, hogy itt jobb élet van, ezért szöknék. Megérkezésük után először fogdába viszik őket, majd megvizsgálják az ügyüket. Először karanténba, majd pedig menekülttáborokba kerülnek. Természetesen él bennük a honvágy. Bár nem mindenkiben. Attól függ, van-e otthon családjuk az illetőnek. Ismerek egy fiút, aki nem akar visszamenni. Azt mondta, hogy senkije sincs. Aztán olyan is van, aki azt mondja, hogy most nem akar visszamenni, de hiányzik neki a hazája. Van, akinek ott vannak a gyerekei. Például egy fiatal szomáliai lány, akinek meghalt a férje. A gyerekei a

Láng Edit az interjú után

nagyszülőknél vannak, és szeretné idehozni őket.

– *Milyennek kell lennie a keresztényeknek, hogy vonzóak legyenek a nem keresztények számára?*

– Színesnek kell lenniük. Fontos egy hívő identitásában, hogy színes legyen. Ez azt jelenti, hogy a keresztény hitet meg lehet élni orvosként a kórházban ugyanúgy, mint egy asztalosműhelyben vagy a vendéglátóiparban. Nagyon fontos a színesség és az is, hogy merje vállalni a hitét az illető. S ez nem biztos, hogy csak külsőségekben nyilvánul meg.

– *Kaptam tőled egy keresztet. Mi a története?*

– Egy kopt menekülttől kaptam, aki a kislányával érkezett Magyarországra. Az iszlám fundamentalisták kényszeríteni akarták a kislányt, hogy térjen át a muzulmán hitre. Egyszer elmentem Budapesten a kopt liturgiára, éppen a kislányának volt a születésnapja. Tudtam róla, és vittem is neki egy kis csomagot. Azóta a férfi hálás nekem, pedig csak picit csomag volt. Mogyorós csoki, ikon meg egy képeslap. Ettől az embertől kaptam a keresztet. Olyan, mint a latin kereszt, de ha jobban megnézed a négy szárát, felfedezhetsz rajta egy lótuuszvirágot. Ez sivatagi növény, mindig a nap felé néz, mint a napraforgó, ezért a feltámadás szimbóluma. A kopt keresztet tehát nem annyira a szenvedésről, mint inkább a feltámadásról beszélnek.

Burbela Gergely SVD

Miért nem tetszett fölébreszteni?

A Szentatya, XVI. Benedek pápa által meghirdetett papság évében nem akarom teljeséggel körüljárni a kérdést: mit jelent a mi életünkben az Eucharisztia, az Oltáriszentség. Azt sem, hogy krisztusi papság nélkül nem volna ez a fizikai jelenléte föltámadt Megváltó Urunknak, hiszen papjainak kötelessége és kizárólagos képessége lehívni őt a bűnös földre az utolsó vacsorán elhangzott szavaival.

Minél többet elmélkedem az Eucharisziáról, annál inkább elcsodálkozom Jézus benne és általa megnyilvánuló végtelen szeretetén. Ámulatba ejt, milyen csodálatos módját találta ki drága Megváltónk, hogy messiási küldetése végrehajtása után is látható és kézzel fogható módon köztünk maradjon. Így még nyilvánvalóbban teljesül a jövendölés: Emmánuel, vagyis velünk az Isten.

Az Eucharisztia meghatározó volt egész eddigi életemben. Hitüket élő szüleim karon ülő gyermekkoromtól vitték a templomba. Később sem küldtek oda, hanem együtt jártunk. Az oltár körül szolgálatot végző gyerekeket figyelve én is kedvet kaptam a ministráláshoz. Az adventi rorátékra való korai fölkelés sem okozott gondot. Egyszer azonban elaludtam. Mikor fölébreszttem, ránéztem az órára: fél hét! Késervesen sírni kezdtem és édesanyámtól panaszosan kérdeztem: „Miért nem tetszett fölébreszteni?!” „Fiacskám, hiába szólígtattalak, olyan jót aludtál, nem volt szívem fölrázni – válaszolta ő. – De igenis, tessék engem fölébreszteni, mert a rorátén is mindig ministrálni akarok.” – kértem böggve. Hát így vonzott már akkor az oltár lakója.

Máig hálás vagyok Jézusnak, hogy mindezidáig magánál tartott... Mert egy ministrálás alkalmával kaptam a papi hivatást a bennem megszólaló hang közvetítésével: „Sanyi, egyszer majd neked kell az oltár közepénél állnod, ahol most a plébános atya van, hogy bemutasd a szentmisét!” Mélyen a lelkembe vésődött az az ujjongó öröm, amely akkor erre a közlésre eltöltött: „Jaj, de jó lesz, igen,

pap bácsi akarok lenni én is.” – hangzott a válaszom.

Így fölismert papi hivatásomhoz társult a szerzetesi és misszionáriusi is. Mert akkor már rendszeresen olvastam a Kis Hitterjesztő című missziós gyermek folyóiratot és eldöntöttem: ha már pap leszek, én is a négek vagy az indiánok között akarok az lenni. Így készültem én tízéves koromtól jövendő, hármas, szent hivatásomra.

A hozzá való hűséget első szentáldozásomtól kezdve őrizte és táplálta bennem a rendszeres elsőpénteki szentgyónás és áldozás. A ministrálást is szívesen folytattam szegedi piarista gimnazistaként. Iskolába menet és hazafelé jöve pedig a jezsuita templomba tértem be szentséglátogatásra.

Tizenhat éves koromban lettem szeminarista, hogy hivatásomra a fölkeszülést megkezdjem. Ettől kezdve nyolc éven keresztül – előbb a kőszegi missziósházban, majd a szerzetesrendek feloszlata után a szegedi szemináriumban – már egy földél alatt lakhattam a szentségi Jézussal. Meg is látogattam többször napjában.

Pappá szentelésem után harminchat évig itthoni lelkipásztori szolgálatot következett, mert a kommunista uralom miatt nem lehetett misszióba menni. De akkor is tudtam, ki a legmegbízhatóbb segítő barátom. Vele, a tabernákulum lakójával beszéltem meg, mit prédikálna ő helyettem a rám bízotknak, tőle kértem tanácsot és vigaszt nehéz helyzetekben. Volt, amikor az egész éjszakát nála töltöttem.

Mindig tapasztalhattam segítségét, soha nem kellett csalódnom benne. Volt, amikor nála tett látogatásom alkalmával odasúgtam gyermekkorban kapott hármas hivatásomra utalva: „Ugye, Jézusom, nem csaptál be engem, amikor szerzetesi és missziós hivatással is megajándékoztál? Mert szeretném még azokat is valóra váltani.”

Bizony, ezt a fohászatot is számon tartotta és teljesítette. Miután a szerzetesrendek újjászerveződhetek, végre én is kaphattam missziós kiküldetést. Micsoda elmondhatatlan boldogságot éreztem, amikor már Dél-Amerika földjén is bemutatthattam a szentmisét és leszólíthattam Jézust azok közé, akik még nem ismerték őt, aki pedig nekik is megváltójuk és üdvözítőjük. Papi életem legkedvesebb szállása is az volt, amikor a Garuhapé-mi (guarani indián nyelven: kis telep) őserdei missziós állomáson a kápolna egyik sarkában, a tabernákulumtól két-három méterre lett az éjszakai nyughelyem. Lepihenéskor oda is sügtam neki: „Jézusom, hálásan köszönöm, hogy mint egykor szeretett tanítványod, János apostol, pihenőre térve most én is jóságos szívedre hajthatom fejemet.”

Milyen öröm és vigasz volt az embert próbáló kemény missziós szolgálat közepette, amikor ottani híveink szentmise után gyakran körülvettek és kibugygyant belőlük a gyönyörű vallomás: „Sándor atya, de szép szentmisénk volt! De boldog lennék, ha a fehér keresztények is így értékelnék Urunk oltáráldozatát, köztünk való megjelenését!”

Rendünk alapítóját, Szent Arnold atyánkat idézem: „Az Oltáriszentség a Szentháromság legcsodálatosabb kegyelmi ajándéka. Isten velünk lakik! Nem látszatra, hanem teljes valóságában, sőt lelki táplálékul kínálja magát... Mennyei életnek kell annak lennie, amelyet mennyei eledellel táplálnak.”

Meggyőződéssel vallom: az örökkévaló élet sem lesz elég arra, hogy méltón hálát adjak mindazért a kegyelemért, amelyet az Eucharisztia és a papi rend szentsége által Isten árasztott rám.

P. Rostás Sándor SVD

Mindenki megkapta keresztjét

Júniusban a tavalyi évhez hasonlóan két ifjúsági tábor rendeztek a verbiták és civil önkéntesek közreműködésével Kőszegen. Idén a lelki élményekre, a mélyebb mondanivalóra került a nagyobb hangsúly.

A mottó is jól mutatta, hogy valami újat szeretnénk továbbadni a fiataloknak. Az egész tábor felépítését ez a szentírás-i idézet hatotta át: „Mindenben mindenkinek a kedvében járok, és nem azt keresem, ami nekem hasznos, hanem ami a többieknek, hogy üdvözüljenek” (1Kor 10,33).

Az első nap felépítettük a tábort, missziós keresztet emeltünk és tábori oltárt is építettünk. A tábornyitó szentmise után *Elias* atya indított útnak minket Szent Pál apostol gondolataival, missziós példájával. Játékkal, vidám együttléttel zártuk az első napot.

Rendhagyó módon minden reggel kiscsoportokban, este pedig az egész tábor közösen vett részt az imádságokon. Komoly lelki élményt nyújtottak ezek az alkalmak a fiataloknak és a segítőknél egyaránt. Fontos kérdéseket gondolhattunk végig. Jó volt látni kiscsoportvezetőként a gyerekek elcsendesedését, összekovácsolódását az imák alatt.

Kedden délelőtt *Magdolna* missziós nővér beszélt nekünk ghánai munkájáról, ott szerzett tapasztalatairól, az ottani vallásos nevelésről. Szentmise és ebéd után kézműves és sportfoglalkozások várták a fiatalokat. A vacsoránál különleges meglepetésben volt részünk, mert a külföldről érkezett verbita szerzetesek saját országuk jobbnál jobb ételleivel örvendeztettek meg bennünket, melyet indonéz, indiai, Fülöp-szigeteki zene kísért. Este pedig a Hajnalszilag Néptáncgyűttes bemutatóját követően mi is tánagra perdültünk.

A szerda lelki nap volt, mely a megtérésről, elhívásról szólt. Előadást hallgattunk a félelemről és a bátorságról, a keresztény kötelességről és a példaadásról. Segítségképpen az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit beszéltük át a fiatalokkal kis csoportokban, hogy átadjuk nekik, s mi magunk is megtanuljuk, hogyan kell embertársainkhoz fordulni. Később a bűnbánati liturgiában *Lourdu* és *Sanyi* verbita testvérek vezettek minket a megtérés és a megbocsátás útjára, hogy délután könnyebben, átgondoltabban végezhessük el a szentgyónást, esetleg a lelki beszélgetést az atyákkal. Napunkat fáklyás körmenettel és kereszttal zártuk a kálvárián. Nagy fakesztyét vittünk csoportonként állomásra állomásra. Kicsit átélhettük, milyen lehetett Jézusnak vinni a keresztet.

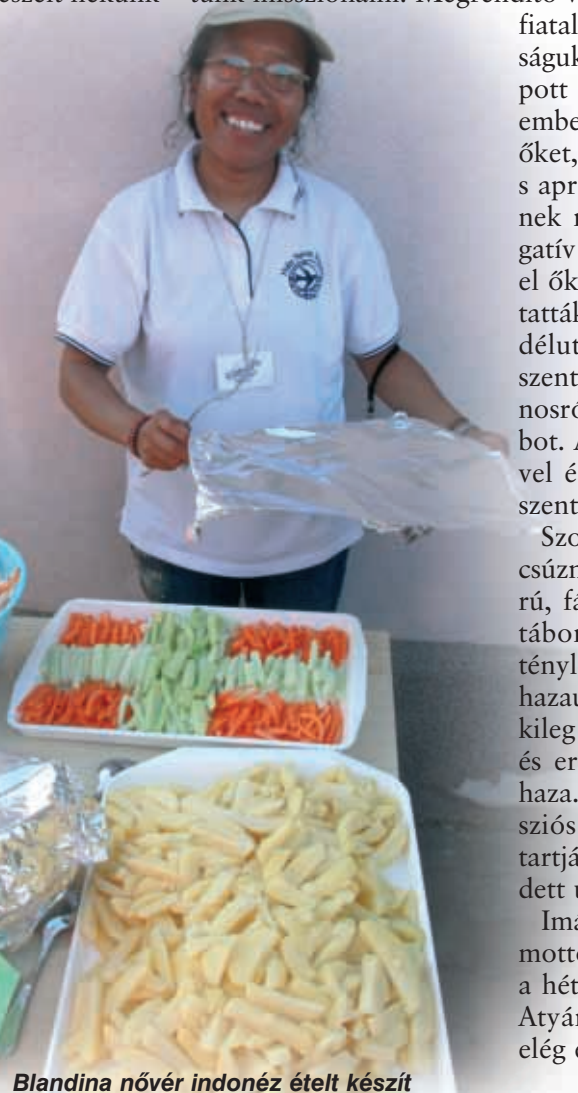
Csütörtökön kirándultunk, akadályversenyen vettünk részt és a másoknak tett szolgálatról elméltünk. Délelőtt csapatonként indultunk fel a hegyre, hogy különböző állomásokat érintve érijünk fel az Óház-tetőre. Az állomások különböző bibliai részekhez kapcsolódtak, s tudást, kreativitást, ügyességet, összefogást, gyorsaságot igényeltek. A hegyen tartott előadásában *Gergely* atya beszélt nekünk az igazi boldogságról. A szentmisét is a hegyen mutatták be az atyák, amelynek végén mindenki megkapta missziós keresztjét. Új erőre kapva szintén csapatokban indultunk le a hegyről egy másik útvonalon, új állomásokat érintve.

Péntek volt táborunk csúcspontja, a lemondás és a bátor tanúságtétel napja. Két idősek otthonába és a Fő térre mentünk misszionálni. Megrendítő volt megtapasztalni, hogy a fiatalok félelmeiket, zárkózottságukat legyőzve Istentől kapott erővel lépnek oda idegen emberekhez, hogy megszólítsák őket, meséljenek élményeiről, s apró ajándékkal kedveskedjenek nekik. Az elutasítás, a negatív reakció sem tántorította el őket, hanem szó nélkül folytatták, nem csüggedtek. Késő délután a plébánosok védőszentjéről, Vianney Szent Jánosról adtunk elő egy színdarabot. A városmissziót szentmisével és Szent Kristóf-napi autószenteléssel zártuk.

Szombaton már el kellett búcsúzni egymástól. Sok szomorú, fátyolos tekintetet láttam a táborzáró szentmisén, ezért tényleg nehéz volt a búcsú, a hazautazás. Remélem, hogy lelkieleg feltöltődve, megújult hitte és erővel, új barátokkal tértek haza. Bízom benne, hogy missziós küldetésüket fontosnak tartják, s folytatják az itt elkezdett utat.

Imádkozzunk, hogy a tábori mottót megértsük és megéljük a hétköznapokban is. Mennyei Atyánk adjon ehhez mindig elég erőt, kitartást!

—KJ—

Blandina nővér indonéz ételt készít

Menj és te is hasonlóképpen cselekedj!

Száználcvan gyermek részvételével került megrendezésre a missziós Biblia tábor Zsámbékon. A segítők is nagy érdeklődéssel várták a tábort, hiszen karöltve szerveződött a missziós tábor és a Biblia tábor Sebestyén atya vezetésével. Igaz, nem kellett teljesen az alapokról indulni, hiszen az utóbbi évek missziós táborai jó termőtalajt biztosítottak számunkra.

Tizennégy csapattábla tűnt fel az első nap végén egy-egy bibliai személy nevével. A táblákra különféle jeleneteket festettek a névadóról. A Szentírást egy trónusra helyeztük, hogy az egész tábor ideje alatt szem előtt legyen az Úr Igéje, ami egybegyűjtött minket.

A tábor mottóját is a Szentírásból vettük: „Menj és te is hasonlóképpen cselekedjél!” Jézus szavai ezek az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédből. Erre építve a tábor folyamán próbáltuk együtt elmélyíteni az irgalmasság mi-
benlétét, vagyis azt, hogy mi is felelősek vagyunk a körülöt-
tünk élőkért, és jótetteinkkel nem pusztán az életkörülmé-
nyeiken javíthatunk, de az Isten országát is hirdethetjük nekik személyes életünk tanúságtételével. Ezen alapszik a Szent Gyermekség Műve, melyben kis imával és kis áldozattal gyermekek segítenek gyermekeknek, felébresztve bennük a keresztyén szolidaritás iránti nyitottságot. A gye-

rekek a táborban részletesen megismerkedhettek ezekkel a gondolatokkal az interaktív előadásokon keresztül és a szentmiséken, melyek a nap központi eseményei voltak. A tábor vezérgondolatát a gyerekek rövid és humorral teli színdarabokban is megjelentették.

És maradjunk a színpadnál: táborunk vendége volt *Levente Péter* és felesége, *Döbröntey Ildikó*, akik a mese világába röpitettek minket. És ahogy szokott lenni, a mesének tanulsága van, és ezen az estén az igaz szeretet és az igazi család volt a középpontban. Talán nyilvánvaló számunkra, hogy a család egy édesapából, egy édesanyából és a kettőjük gyermekeiből áll. Vendégeink bemutatták a gyerekeknek, az idősebbekben pedig újra felidéztek, mennyire fontos szeretetteljes családban élni. Ezúton is köszönjük nekik kedvességüket, áldozatukat és nagy szeretetüket, mellyel megajándékozták a gyerekeket azon az estén.

Természetesen a játék és a jókedv sem maradhatott el táborunkból: a moldvai táncház és az akadályverseny mellett focibajnokság is volt. A győztes csapat jutalomként összemérhette erejét a vezetőik csapatával, miközben a pálya szélén társaik hangosan bíztatták őket.

Hálát adunk Istennek a táborban kapott kegyelmekért és az új barátokért. Reméljük, jövőre újra láthatjuk egymást.

Hajdu János SVD

Teréz Misszió a papokért

„Azért jöttem a Karmelbe, hogy megmentssem a bűnösöket és imádkozzak a papokért” – mondta Kis Szent Teréz. Az ő példáján felbuzdulva a Lisieux-i Szent Terézzel elnevezett mozgalom tagjai a papokért, papi és szerzetesi, valamint missziós hivatásokért imádkoznak naponta a papok Nagyasszonyához, a Szűzanyához.

Az imamisszió 2007. május 11-én alakult, ekkor bízott meg az alapító,

Bruno Thevenin atya, hogy hazánkban megszervezzem a papokért való imamissziót. A Gondviselés segítséget is küldött, három hónap múlva hazánkba érkezett Szent Teréz ereklyéje. Ezután tömegesen jelentkeztek az imát vállalók. Már több száz település csatlakozott.

Amikor a Szentatya meghirdette a papok évét, Magyarországon már nem volt olyan pap, akiért ne imádkozna legalább egy személy, de az is előfor-

dul, hogy négyen is imáikba foglalnak egy-egy lelkipásztorért. A Teréz Misszió második országos találkozásán Thevenin atya azt mondta, hogy ha a magyarok így fognak imádkozni, akkor „papok fognak hullani a égből”. Úgy legyen.

A Teréz Misszióhoz az alábbi címen lehet csatlakozni: Holló Mihályné, országos vezető 5200 Törökszentmiklos Kossuth L. u. 54. 56/393-093 30/946-5520

Magyarországról 34 gyermek kelt útra május 28-án Róma felé vezetéssel, hogy találkozzanak XVI. Benedek pápával, és együtt elmélkedjenek Szent Pálról, aki az első misszionárius volt.

Rómába érkezve a Santa Croce in Gerusalemme templomhoz mentünk, majd megnéztük a Colosseumot, a Forum Romanumot és Szent Péter és Pál egykori börtönét. A Domitilla-katakomba, ahol szentmisét mutattam be, különösen tetszett a gyerekeknek. Szállásunk a mexikói ferences nővéreknél volt.

Másnap reggel a magyarok nemzeti templomában, a Santo Stefano Rotondóban kapták meg a gyerekek a Szent Gyermekség Műve tagsági igazolványát és a missziós rózsafüzért. Meglátogattuk a verbiták római központját, majd metróval elutaztunk a Szent Péter-bazilikához. Megnéztük a pápák sírjait és a Magyarok Nagyasszonya-kápolnába is bemehettünk néhány percre. Az Angyalvár tövében volt egy kis pihenő, aztán elsétáltunk a Spanyol lépcsőhöz.

A Szentatya szavai a gyerekekhez

„Ha látunk valakit, aki segítséget szenved és kevésbé van ellátva földi javakkal, segítsük őt. Így nagy szavak nélkül is jelenlévővé tesszük Isten szeretetét és egy család leszünk, amelyben tiszteljük egymást, elvisszük egymás különbözőségeit, elfogadjuk a számunkra nem szimpatikus embereket is, és nem hagyjuk, hogy bárki is kirekesztődjön.”

Több mint hétezer gyermek gyűlt össze Európa számos országából a Szent Péter téren május 30-án, hogy részt vegyenek a „Gyermekek a misszionárius Szent Pál nyomdokain” ünnepen. Énekek, gospel kórusok, színes zászlók lengetése, valamint Jézusról és a népek apostola életéről készült videók és tanúságtételek előzték meg a VI. Pál tereben töltött délelőtti csúcspontját: a Szentatya és három, a Szent Gyermekség Művéhez tartozó gyermek beszélgetését.

A Szent gyermekség tagjai a pápánál

XVI. Benedek pápa saját gyermekkoráról, valamint az imádság és osztozás fontosságáról beszélt velük. Szólt azokról az érzésekről is, amik akkor kavartak benne, amikor pápává választották. Öszentségét *Ivan Dias*, a Népek Evangelizációja Kongregáció prefektusa köszöntötte.

A nemzetközi gyermekmissziós találkozó a falakon kívüli Szent Pál-bazilikában szentmisével folytatódott, melynek főcelebránsa *Dias* bíboros volt. Itt az evangélium magyarul is elhangzott, a gyerekek megújították keresztségi fogadalmukat és a kortársaik iránti missziós küldetésüket.

P. Madassery Sebestyén SVD,
a Pápai Missziós Művek igazgatója

XVI. Benedek pápát köszönti Sebestyén atya

Német László atya egyházmegyéje

A nagybecskereki (szerbül: zrenjanini) püspökség az első világháború végéig a Csanádi Egyházmegye része volt. Önállóulását nem lelkipásztorkodási keretek követelménye hozta létre, hanem történelmi változás. A trianoni békeszerződés a csanádi püspökség területét három részre szakította. A nagy kiterjedésű egyházmegyének a Tisza és az Al-Duna közötti része a Szerb–Horvát–Szlovén, későbbi nevén Jugoszláv Királyság fennhatósága alá került. A keleti, nagyobb rész a Román Királyság területéhez csatolódtott. Az egyházmegye legkisebb része Magyarország területén maradt.

A Jugoszláviához csatolt rész vezetésére a Szentszék ideiglenes apostoli kormányzót nevezett ki 1923-ban *Rafael Rodic* OFM ferences személyében, s megalakította a Bánsági Apostoli Kormányzóságot. Az új ordináriust hamarosan belgrádi érsekké nevezte ki a Szentszék, aki ekkor Nagybecskerekéről átköltözött a fővárosba.

A múlt század harmincas éveiben még kétszáz ezer lelket számláló Bánságból a II. világháború végén több mint száz ezer német hívőnek kellett eltávoznia. A világháborút követően százezernyi hívő maradt, nagy többségükben magyarok, mellettük tízezres létszámban bolgárok, csehek, horvátok, szlovének.

A németiség távozásával szórványjellegűvé vált az egész térségben a katolikus egyházi jelenlét. Ma a püspökség területén a lakosság összlétszáma meghaladja a hatszázötvenezret, míg a katolikus hívők létszáma évről évre apad, napjainkban körülbelül hatvanötezer lehet.

Mivel a hívek nagy hányada magyar anyanyelvű, a Szentszék 1971-ben *Jung Tamás* személyében új apostoli kormányzóval ajándékozta meg őket. A papság örömeire Nagybecskerekén szentelték püspökké 1972-ben. Ezt követően még hosszú éveknek kellett eltelnie, mire a bánati kormányzóság püspökséggé alakulhatott, és kinevezett megyéspüspököt kaphatott. Erre is sor került mintegy másfél évtizeddel később. 1986. december 16. jeles nap a helyi egyház történetében: II. János Pál pápa püspökséggé emelte az apostoli kormányzóságot, Szent Gellért vértanú püspököt jelölte védőszentjéül, a nagybecskereki plébánia-

templomot pedig székesegyháznak, és véglegesítette az egyházmegye határait.

A püspökség első főpásztorává II. János Pál pápa 1988. január 7-én *Huzsvár László* pápai prelátust, újvidéki esperes-plébánost nevezte ki. Felszentelésére február 14-én került sor. Nyugalomba vonulása után XVI. *Benedit* pápa 2008-ban *Német László* verbita atyára bízta a püspökség irányítását, őt a nagybecskereki székesegyházban *Erdő Péter* bíboros, prímás, esztergom–budapesti érsek, az MKPK elnöke szentelte püspökké.

A püspökségnek harminckilenc plébániája és huszonegy világi papja van. Az egyházmegye területén öt szalézi és két jezsuita, valamint egy görög katolikus pap teljesít szolgálatot. A püspökség területén szerzetesnővérek is működnek, ők a magyarországi Miasszonyunkról nevezett Szegény Iskolanővérek kongregációjához tartoznak.

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK...

A keresztény élet hid, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházait, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket.

A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI**
a verbita Missziós Titkárság.

Burbela Gergely svd

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314
Tel.: 30/418-9196, 94/562-205 • e-mail: verbita@verbita.hu
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.
Kérésére tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk.

MISSZIÓM: ISTEN DICSÓSÉGÉRE ÉS AZ EMBEREK ÜDVÖSSÉGÉNEK SZOLGÁLATÁRA SZENTELT ÉLET

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember misszionárius saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hírhirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára.

Vannak fiatalok, akik küldetésüket városok, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal.

A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaként dolgoznak együtt Óceánia, Ázsia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy Krisztus minden ember szívében feltámadjon.

**Ha közelebről szeretné megismerni a verbiták közösségét,
szívesen válaszol kérdéseidre:**

OHOILEDWARIN ELIAS SVD atya,
Szent Imre Misszióház, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • 30/570-5925
hivatas@verbita.hu • www.verbita.hu

12 Nem csak kenyérrel...

Mindnyájan átélhettük ezt az igazságot a lányok számára rendezett tavaszi lelkigyakorlaton, a budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, melyet *Juhos Ferenc* atya, az Isteni Ige Társasága magyarországi tartományfőnöke vezetett. A szervezési feladatokat és az egyes programok előkészítését a Szentlélek Szolgálói Nővérek, *Klára*, *Malgorzata* és *Krisztina* nővér, azaz e cikk szerzője, valamint elkötelezett világi segítőkük vállalta magára.

A lelkigyakorlatra huszonegy lány érkezett Magyarország egész területéről és Erdélyből is. A három nap során lehetőségünk nyílt az ismerkedésre és arra is, hogy hitbeli tapasztalatainkat, élettörténetünket megosszuk egymással. Alkalmunk volt rá, hogy még inkább elmélyítsük személyes kapcsolatunkat Istennel. Talán kicsit más szemszögből tekinthettünk saját életünkre, s szívünk csendjében feltehetjük magunknak a kérdést: Mi az életem értelme? Hová hív és vezet engem az Úr? Volt idő a személyes és a közösségi imára, a tapasztalatcserére

és a lelki beszélgetésre s a Missziós Nővérek nemrég megnyitott házána megtekintésére is. Mindezek mellett pedig a közösségi játékok, táncok és énekek sem hiányozhattak.

A három nap elteltével hitünkben megerősödvé és kegyelmekben gazdagodva térhettünk vissza otthonainkba. Késznek éreztük magunkat arra, hogy teljesítsük az Isten által ránk bízott küldetést, az Evangélium üdvös hírének s az Úr Jézus nagy szeretetének hirdetését mindazok számára, akikkel együtt élünk. Hazatérvén mi is szeretnénk életre váltani Szent Janssen Arnold imáját: „Éljen a Szentháromság egy Isten a mi szívünkben és minden ember szívében!”

S. Dobó Krisztina SSPS

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓI

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

Minden hónap utolsó vasárnapján

17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)

18.00 – szentmise • 19.00 – előadás • 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

SZEPTEMBER 27. – **Hitük miatt üldözöttek a világon** – Előadó: VIZ PÉTER, a Keresztény Szolidaritás nemzetközi emberjogi szervezet magyar vezetője

OKTÓBER 25. – **Életképek a Fülöp-szigetéről** – Előadó: ANNA GABRIELLA NŐVÉR, a Nyolc Boldogság katolikus közösség tagja

NOVEMBER 29. – **Szent Arnold családjának boldogjai**

Előadó: WOLOWITZ ÁDÁM lengyel verbita szerzetes

DECEMBER 27. – **Menekültek Magyarországon** – Előadó: LÁNG EDIT önkéntes misszionárius

Boldog, mert Isten él a szívében

Margit nővér a felvidéki Vág-sellyéről származik, amely egykoron Magyarország része volt. 1946-ban lépett be a Szentlélek Szolgálói missziós szerzetesrendbe a Salzburg melletti Sankt Kolomanban. Ott részesült rendi képzésben is. Ezután rövid ideig az ausztriai Wöllersdorfban dolgozott, majd az Egyesült Államokba ment továbbtanulási céljából. Európába való visszatérése után több rendházban is kiegészítő feladatokat végzett. 1955-től aztán állandósult missziós küldetése. A németországi Stockerauban lévő Szentháromság-kolostor adminisztrációs munkáinak végzése lett fő tevékenységi köre. Mindig örömmel és nagy hozzáértéssel végezte ezt a szolgálatot.

2003-ban költözött vissza Sankt Kolomanba. Azóta segíti közvetlenül is magyarországi missziós munkánkat. Mindig nagy lelkesedéssel vesz részt rendezvényeinken, táborainkban. Életében első helyen mindig az imádság állt, s az áll ma is.

Margit nővért 2002-ben ismertem meg személyesen, amikor az egyik első missziós tábort tartottuk Magyarországon. Ő volt az első magyar missziós nővér, akivel találkoztam. Hatalmas életöröm sugárzott belőle.

Annak ellenére, hogy nem tegnap született, mindig azt érzem, hogy a szíve fiatal. Szeret az emberek között lenni, és mindig minden helyzetben feltalálja magát. Készen áll bármilyen szolgálatra. Az is csodálatos, hogy a fiatalokkal jól megértik egymást, ezért sokan fordulnak hozzá bizalommal. Nem egyszer mondták már nekem, hogy úgy érzik, mintha Margit nővér nem lenne idősebb náluk.

Mindig velünk van nagyobb ünnepeink alkalmával is. Nagyon várta már, hogy a missziós nővérek újra letelepedjenek Magyarországon. Álma teljesülhetett 2008 novemberében, amikor is a nővérek megnyitották házukat Budatétényben. Azt mondta, ha fiatalabb lenne, biztos ő is jönne misszióba Magyarországra. Ám a kora miatt évente csak néhány alkalommal látogat el hozzánk. Ezek a pillanatok azonban mind azt mutatják, hogy Isten segítségével magyar missziós nővérként kortól függetlenül lehet ragyogó életet élni.

Az örökfogadalma letételének hatvanadik évfordulója alkalmából rendezett június 20-i ünnepségre Stockerauba meghívást kaptak a magyarországi missziós nővérek és a verbita atyák. Még ma is a fülemben csengenek Margit nővér sokszor ismételt szavai: „Boldog nővér vagyok, mert Isten él a szívemben”.

B. G.

Érden csoda történt

Napfény. E szép nevet egy idősek otthona viseli Érden. Egyszer egy délután csengett a telefonom. Papot kerestek az otthonba. Azt gondoltam, hogy járnak oda lelkipásztorok, ám hamar kiderült, hogy katolikus papot rég nem láttak már. Akkor még nem tudtam, mennyire régen.

A házban nagyon szép kápolnára leltem. Tudtam, hogy az otthon lakóinak többsége katolikus. Beszélgetni kezdtünk, s megdöbbenve hallottam, hogy már négy éve nem volt náluk szentmise. Szerencsére evangélikus és református istentiszteletet tartanak minden héten. Lenyűgözött az emberek lelkesedése, öröme és mosolya, amellyel a szentmiseáldozat bemutatását várták ily sok év után. Az is tiszteletre méltó volt, hogy már előre megvették a szentmisehez szükséges kellékeket.

Igen, a ház valóban nagyon szép. Kitűnő ellátásban részesülnek az idős emberek. Ám égetően nagy szükség volt arra is, hogy az otthon lakóiban ápolják az Isten utáni vágyat, s olyan közösség alakulhasson ki, amelyben szeretet és megbocsátás uralkodik.

A pap sok más feladata mellett az egység és a közösség jele is. Odaérkezésemkor azt tapasztaltam, hogy együttes erővel újjá tudjuk szervezni a keresztény közösséget, s az embereknek nem kell magányosan imádkozniuk, hiszen együtt imádkozni, énekelni és beszélgetni sokkal könnyebb.

Hálás voltam Istennek azért, hogy éppen erre a helyre küldött. Érkezésem előtt egyik testvérünk azért imádkozott, hogy Isten küldjön papot, aki majd neki szenteli egy kis idejét. Ez megvalósult. Igazi csoda történt. Imájában *II. János Pál* pápa közbenjárását kérte, és éppen egy lengyel érkezett hozzá.

A paphiány komoly problémát jelent országunkban. Sok helyen az atyáknak annyi feladatuk van, hogy nem képesek eljutni mindenhová, ahol várják őket. Örülök, hogy misszionáriusként szolgálhatok Magyarországon, mert sokszor oda is el tudok menni, ahová sok plébános atya nem jut el. Imádkozunk azért, hogy egyre több fiatal merje vállalni a papi és szerzetesi hivatást országunkban. A papság évében irányítsuk figyelmünket a köztünk dolgozó papokra és kérjük Istent, adjon több papi és misszionáriusi hivatást hazánkban.

Burbela Gergely SVD

A biztonságot nyújtó hét és kezek

Rendkívüli kegyelem volt, hogy eljuthattam Kőszegre. Amit ott kaptam, egyértelműen Isten látható jelenléte, beavatkozása volt az én életembe is. Csak hálát tudok adni a Jóistennek és nektek, kedves verbita szerzetesek, amiért ilyen nagyszerűen megszervezték a programokat. Hiteles közösség vagytok. Nem számítottam rá, hogy ilyen közvetlenek lesztek. Kellemes „csalódás” volt megtapasztalni, hogy teljes mértékben magatok adtátok a közösségben, és így tényleg átélhettem, hogy közösséggé forrt össze a csapat, nem voltak feltűnő szintkülönbségek táborozók, segítők, vezetők, nővérek, testvérek és atyák között. „Tőle származik minden közösség az égből és a földön.” Ez az ige jutott eszembe a táborról.

Bevallom, féltem kicsit az első órákban, amikor még nem ismertem senkit *Fannin* és *Zsófi*n kívül. Ők voltak a két szemem az egész héten, de annyi segítséget kaptam másoktól is, hogy néha már szinte szégyelltem magam: „Megérdemlem én ezt a sok odafigyelést, gondoskodást?” Nekem különösen jólesik, ha érezhetem a másik ember kezét, ha belekarolhatok, ha megsimítják a karomat, mert biztonságot ad. Én

itt a héten biztonságban éreztem magam, mert annyi támaszt, ölelést, támogatást kaptam, amik által Isten szüntelen mondta nekem: „Ne félj, mert én veled vagyok!”

A szerda esti kálvária-járásnál tényleg elmondhattam magamban a fenti részlet utolsó szavait. Annyira nagyon fantasztikus a Gondviselés! Köszönöm, hogy a záró misén *Elly* atya az én nevemben is megköszönte a testvéreknek a segítséget, szívéből szólt. Most már tudom, hogy minden szava igaz a levélbeli ígének, miszerint akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál. Én Isten szeretetét keresni mentem Kőszegre. Kerestem, mert a vele való találkozás újra és újra felüdíti a lelkemet. És most különösen nagy szükségem volt rá, hogy ismét találkozhatok vele. És bennetek megtaláltam. Most már tudom, hogy minden félelmem eloszlott a jövő évi táborral kapcsolatban is, amit semmiképpen nem szeretnék kihagyni!

Hadd osszak meg veletek egy egyszerű, de annál boldogítóbb esetet, ami a hazaérkezés utáni vasárnap történt. A hétvégén volt lehetőségem találkozni kedves ismerőseimmel, akikkel már nagyon rég találkoztam. Hívtak, men-

nek velük sétálni, beszélgetni, de ők csak vasárnap délelőtt értek volna rá, mikor én templomban vagyok. Ezért elhívtam őket magammal, hogy még előtte találkozhatunk, és aztán együtt vegyünk részt az istentiszteleten. Ők nem vallásos emberek, és magam sem hittem volna, hogy eljönnek velem a templomba. De reggelre mintha valami megváltozott volna, eljöttek velem, és utána azt mondták, annyira tetszett nekik az istentisztelet, hogy valószínűleg legközelebb is elkísérnek. Alig értem haza a missziós táborból, és máris két lelket sikerült kihalásznom Istennek! Ez az igazi missziós boldogság, ezek azok a maradandó gyümölcsök, amikről *Elly* atya is beszélt.

Tóth Vivien
evangélikus vak lány

A magyar macska talpra esik

Interjú Gaál Jenő atyával 80. születésnapja alkalmából

– Mikor és hogyan született meg benned a gondolat, hogy missziós pap szeretnél lenni?

– Pap akartam lenni már körülbelül hatéves koromban. A hithirdetés iránt tízéves koromban a Kis Hitterjesztő missziós gyermekeklap keltette fel az érdeklődésemet. A tanítónknak is volt hithirdetői lelkesedése. Ő volt az, aki később a missziósházba irányított engem.

– 1940-ben léptél be a rendbe. Verbitaként miért éppen Dél-Amerikába mentél?

– Egyetlen terület iránt sem viseltetek ellenszenvvel, küldjenek oda, ahová akarnak, gondoltam. Azt vallottam, hogy ha egy magyar macskát a levegőbe dobnak, akkor sem esik a fejére, hanem mindig a talpára ugrik. Argentínába küldtek. Épp egy kisebb forradalom zajlott ott, ezért nem tudtam oda beutazni. Erre Rómából azt üzenték, hogy menjek a szomszédos Paraguayba, amíg a helyzet meg nem nyugszik. Ott maradtam harmincnégy évig.

– Mivel foglalkoztál ezen évek alatt?

– Az elején szociális téren tevékenykedtünk. Arra törekedtünk, hogy az emberek iskolába járhassanak, utakat építsünk stb. Én is ezt tettem évtizedeken keresztül. Ma már bánom. Hiszen ilyen kerülő módon az Isten Igéjét hirdetni nem hatásos és nem is fontos. Ha az ember direkt az Isten Igéjét hirdeti, vagyis ha én is ezt tettem volna, és nem a szociális munkákkal meg a haladással foglalkoztam volna, valószínűleg sokkal többet tehettem volna. Viszont minket már Németországban megtanítottak arra a szemináriumokban, hogy dolgozni tud az ökör is, dolgoztatni csak az értelmes ember. Más szóval, nem nekünk kell minden munkát elvégeznünk, hanem munkatársakat kell keresnünk.

Az első ilyen nagy csoportosulás Paraguayban a ferencesek harmadik rendje volt. Minden plébánián volt úgy száz-kétszáz ember, aki a harmadik rendbe tartozott. Ők gondoskodtak a hitoktatásról. Ha összehasonlítjuk a magyarországi helyzetet azzal, ami Paraguayban volt, rá kell jönnünk, hogy paphiányról itt Magyarországon nem lehet beszélni, mert Dél-Amerikában a paphiány vitathatatlanul nagyobb volt az itteninél. Az első plébánia, amit kaptam Dél-Amerikában 1958-ban, hatszáz kilométer hosszan terült el a Parana folyó mentén. Azon egy körutat körülbelül négy hónap alatt tudtam megtenni a csónakkal. Én voltam az egyetlen pap. Mi akkor ilyen nagy területen egyáltalán semmit se tudtunk tenni, túl kevesen voltunk. Viszont a világi híveket mindenhol beszerveztük, és ezzel csodákat lehetett véghez vinni.

A ferences rend után a következő a Mária Légió volt. Sokat dolgoztam velük. A következő meg a Cursillo, amibe véletlenül kerültem be. A püspökünk kérésére 1966-ban

részt vettem egy összejöveteleken, a mozgalomról akkor még semmit sem tudtam. Kezdetben még nagyon sok jó tanácsot adtam a Cursillo vezetőinek, mit és hogyan mondjanak. A második nap aztán már nagyon csendes lettem, hiszen felfedeztem, hogy ez egy olyan módszer, amellyel a lelkipásztorkodásban hihetetlenül jól tudunk dolgozni. Attól kezdve akárhol is voltam – hiszen Paraguayban sok áthelyezést kaptam, pontosan huszonkettőt – mindenütt, ahová kerültem, tudtam a Cursillon dolgozni.

– Magyarországra könnyű vagy nehéz volt visszajönni negyvenhárom év után?

– 1989-ben a rendi vezetők megkérdezték, visszajönnék-e. Negyven évig magyarul nem is beszéltem. Soha nem számoltam azzal, hogy valaha is visszajövök. Specialista voltam Dél-Amerikában, míg az akkori Magyarországról alig voltak ismereteim. Csak annyit válaszoltam, hogy soha nem fogok jelentkezni, viszont ha küldenek, megyek. Mindenesetre nem jöttem szívesen. Ám amikor azt mondták, hogy jöjjenek, kb. egy hét múlva már Magyarországon voltam.

– Sokat tanultál Paraguayban, ezt alkalmazni tudtad Magyarországon.

– Amit az ember megtanult, az az volt, amit a zsinat tanított. A zsinat azt tanította, hogy az evangélium hordozói a világi hívek. Amikor visszajöttünk, mi nem voltunk konkurenciaképesek se a ferencesekkel, se a jezsuitákkal. Ne felejtse el, hogy a jezsuitáknak 1990-ben tizenöt novíciusuk volt, a ferenceseknek meg harminc. Mi nem tudtuk azt tenni, amit ők tettek. Mi olyan dolgot akartunk tenni, amit más rendek nem. Ez az új evangelizáció volt. Ennek egyik fontos eszköze a Cursillo mozgalom meghonosítása volt.

Erről az időszakról következő számunkban közlünk beszélgetést.

Burbela Gergely SVD

SEGÍTHETJÜK JÁNOS ATYA MISSZIÓJÁT

Aki szívesen támogatná Varga János atya munkáját, az Isteni Ige Társasága Missziós Titkárságának csekkjén teheti meg. Kérjük, a közlemény rovatban mindenképp tüntesse fel: **Argentína**.

Bankszámlaszámunk: 11600006-00000000-12713314

A projektről P. BURBELA GERGELYNÉL lehet érdeklődni a 30/418-9196 telefonszámon vagy a verbita@verbita.hu e-mail címen.

Missziós Titkárság, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A legkisebb adományt is hálásan köszönjük János atya és hívei nevében is.

Életünk középpontja is a templom legyen

A repülőút tizenkilenc órán át tartott Dzsakartától Budapestig. Éppen esett az eső, amikor megérkeztünk. „Nem azért esik az eső, mert sír az ég, hanem azért, mert örül a föld az új misszionárius érkezésének” – mondta *Rostás Sándor* verbita atya 2003. július 18-án, amikor először találkoztunk a repülőtéren. Nagyon érdekesek voltak számomra e szavak, feladatként fogtam fel.

Nehezen szoktam meg, hogy hideg van télen, küzdelmes volt a magyar nyelvvel és itteni gazdag kultúrával való ismerkedés. Ebben az időszakban a budatétényi közösség nagyon fontos volt számomra. A rendtestvérek, akikkel együtt laktam, sokat segítettek. A mai napig hálás vagyok nekik. S hálás vagyok Istennek is azért a szép ajándékért, amelyet 2004 karácsonyán kaptam. Misszióba küldtek, mégpedig a csehimentszent-bérbaltavári plébániára. Ez volt az én első szeretetmisszióm Magyarországon. Új helyemen mélyíthetem nyelvismeretemet, és alaposabban megismerhettem a magyar emberek életét, kultúráját. *Farkas László* atya mellett hat faluban és iskolában tanulhattam a magyarországi pasztorációt. Mindig örömmel miséztem és ismerkedtem a híveimmel. Különösen tetszett, hogy mindegyik falu középpontjában a templom állt. Átvitt értelemben is így kellene legyen: településeink és az egész ország életében is központi hely illetti meg a templomot és a benne lakó Jézust.

Csehimentszentről Letenyére kerültem, ahol sokat tanultam *Németh Károly* esperes atyától és a hívektől is. Gyönyörű időszaka volt ez is életemnek. Különösen szerettem együtt énekelni a *Vox Varietas Kamarakóru*s-sal. Több jeles eseményen is együtt dicsérhettük az Urat: például *Remigius* rendtestvérem papszentelésén Budapesten és idén Hajóson, a Mária-búcsú alkalmával.

Hajósra tavaly augusztusban kerültem, ami Mária-kegyhely, gyönyörű szép templom áll a városközpontban. Ajtaja mindig mindenki előtt nyitva, s nagy szeretettel várja a buzgó zarándokokat. Itt megtapasztalhatjuk, hogy drága

Anyánk egyetlen pillanatra sem feledkezik meg tisztelőiről. Ő mindig a mi égi patrónánk marad.

Mindig jól érzem magam magyarországi missziómban. Örülök, hogy Hajóson és Miskén szolgálhatok. Nem könnyű vezetni egy plébániát, viszont nem is túl nehéz,

Szüret Hajóson

ha nyitottak vagyunk egymás felé és egymást segítve tudunk együtt dolgozni. Ezt különösen a közös programok – templombúcsú, karácsonyi koncert, húsvét, elsőáldozás, Mária-búcsú, kirándulások – szervezése során tapasztaltam. Igazi áldás, ha a testvérek szeretetben tudnak együttműködni. Egy éve vagyok hajósi és miskei plébános. Az előttem álló feladatokat örömmel és szeretettel szeretném híveimmel együtt teljesíteni. Ezek közül külön is felhívnom a figyelmet a 2009. november 5–8. közötti missziós hétvégére, amelyre nagy szeretettel várják a kedves verbita testvéreket és a missziós nővéreket a hajósi és a miskei hívek.

Lando Modestus SVD, hajósi plébános

ADVENTI LELKIGYAKORLAT felnőtteknek

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

DECEMBER 11–13.

Isten mindenekelőtt bizalmat vár tőlünk. (Vianney Szent János)

Kezdés: péntek 18.00 • Befejezés: vasárnap 14.00

Szeretettel várunk mindenkit

Jelentkezés: *Burbela Gergely* svd verbita@verbita.hu • vagy 30/418-9196

AZ ÉN SZÍVEM TÉGED KERES

lelkigyakorlat lányoknak a missziós nővérekkel

Az őszi szünetben szeretettel várjuk azokat a 14. életévüket betöltött lányokat, akik erősebb kapcsolatot keresnek Istennel a csend, az öröm és a közösség légkörében.

A lelkigyakorlat **október 27-én 18 órakor** kezdődik és **október 29-én ebédig** tart a budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban.

Jelentkezni lehet **KLÁRA nővérnél október 20-ig:**

Tel.: 1/227-8963, 30/749-137..... • szentarnold@verbita.hu

Missziós nővérek

Missziós Miseszövetség • Örök életre szóló ajándék

A szentmise nagy kegyelem, mert benne megtapasztaljuk Isten valódi jelenlétét. A legnagyobb imádság és áldozat, amelyet önmagunkért és másokért fel tudunk ajánlani Jézus Krisztus által az Atyaistennek. Élő és elhunyt szeretteinket megajándékozhatjuk azzal, hogy mindennap misét mondanak értük. A **MISESZÖVETSÉGI TAGSÁGA** által Istent ajándékozunk szeretteinknek, őket pedig Istennek ajánljuk **NAPI HÉT SZENTMISÉBEN**, melyet a verbita missziós atyák mutatnak be a tagokért a világ különböző pontjain.

Érdeklődni lehet a Missziós Titkárságon **BURBELA GERGELY** atyánál. Tel.: 30/418-9196 • e-mail: verbita@verbita.hu.

Postai cím: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • Bankszámlaszám: **11600006-00000000-12713314**

A miseszövetségbe lépés egyszerű 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük.

Kérésére csekket és tájékoztatót küldünk.

A Verbita Tanulmányi Műhely várja a kedves érdeklődőket Közseg belvárosában.

- Könyvek széles választéka
- Biblia, imakönyvek, segédanyagok hitoktatáshoz, szépirodalom, gyermek és ifjúsági könyvek, kirakók, kifestők
- Naptárak, képeslapok, könyvjelzők, kártyák, matricák
- Filmek, zenei anyagok
- Ikonok, kegytárgyak, szobrok, képek, feszületek
- Rózsafüzérek, ermek, kulcstartók, szenteltvíztartók
- Dekorációs és templomi gyertyák
- Ajándékok esküvőre, keresztelőre és egyéb alkalmakra
- Idegenforgalmi kiadványok
- Egyedi rendeléseket is teljesítünk
- Nálunk vásárolt termékek díszcsomagolását vállaljuk

9730 Közseg Fő tér 9. kegytargybolt@verbita.hu
06 94/ 561-527 www.verbita.hu

A VILÁGMISSZIÓ ORSZÁGOS ÜNNEPE • október 10., szombat

a budai ciszterciak Szent Imre-templomában (Budapest, XI., Villányi út 25.)

Egyetlen ember lelke is akkora, mint az egész világmindenség
Vianney Szent János

- 9.00** Köszöntés – Brückner Ákos Előd O. Cist. plébános
- 9.15** Beszámoló az argentinai misszióról
 – **ROSTÁS SANDOR SVD**
- 10.00** Pápai Missziós Művek Magyarországon
 – **MADASSERY SEBESTYÉN SVD**, a PMM országos vezetője
- 10.45** Bárdos Lajos Vegyeskar, a Budapesti Corvinus Egyetem Kórusa
- 11.30** Ünnepi szentmise
 Főcelebráns **NÉMET LÁSZLÓ SVD**, nagybecskereki megyéspüspök
 A délutáni program a ciszterci gimnázium dísztermében folytatódik.
 Szentmise után közös agapé, melyre mindenkit szeretettel várunk.
- 14.00** Keresztényüldözések a világon
 – **VÍZ PÉTER**, a Keresztény Szolidaritás magyarországi vezetője
- 15.00** Cigány énekek – **FINTA ARINA, RUPA ILONA, FARKAS ROZÁLIA**
- 15.45** Cigánypasztoráció hazánkban – kerekasztal-beszélgetés
 – **LANKÓ JÓZSEF**, alsószentmártoni plébános
 – **SOMOS LÁSZLÓ**, kaposfői plébános
 – **HOFHER JÓZSEF SJ**, a kispesti Jézus Szíve-templom plébánosa
- 16.45** „Ti vagytok a föld sója”
 – Verbiták és az Ifjúsági Világmissziósok zenés programja
- 17.30** Záró imádság

Szervezők: Verbita Missziósok és Pápai Missziós Művek
 Jelentkezés: **BURBELA GERGELY SVD** • verbita@verbita.hu • 30/418-9196

A nyári rejtvény megfejtése: „Mester, követlek téged, ahova csak mész” Nyertesek: *Holcinger Sándorné Páparól, Lator Istváné Makóról, Mező Árpádné Nyíregyházáról.* Mostani rejtvényünk megfejtése II. János Pál pápa szavai az éreñyről. Beküldési határidő: október 30.

AMPER	HIDROGÉN	VILÁGHABORÚG CSATÁK SZÍNTERE (POLY)	HELYE	HIERARCHIA TONNA	OXIGÉN BŐR NITROGÉN	KELEM DEL-AFRIKAI POLY	ETIÓP BUDAPESTI KÖZLEKEDÉSI VÁLLALAT	FINNS KERGET ÖRDI	LEGRŐSEBBI ISZLAV VÁROS AZ ADRIA PARTJÁN CSŐCSÉLEK	
MEGFELTES ELJEJE	VERGENYBEN VANN			USZÍTÓ						
VITAY (ARIGEL)	MEGFELTES VEJE			ELSZÓRTAN		VAS BETŰI KEDVERVE KUTYA		KAPTAR RÉSZEI	HÜLLŐK, HALLAK KEDVELT ELESÉGE	
							ESATÓBBI S	MEGFELTES KÖZEPE	LÁGYEK BUTTÓ BÖR	
HAMNÓRÁV KERESZT NEVE		KEZDVE		ALA FORDÍTVA FAI		GABONA TEKINTET		JÓESUE ALTAJ BIVETT VÁROS		
BAMB								ÓRÖRBE FOSAD		
TESZTA NYÚJTÓ VEI					ISZÖVETSÉG MOPOLY			VADÁSZAT ISTENŰJE		
								KALLUM SZÉN ROSZFORJÓD		
		BECEZETT ERKA	BRAZIL VÁROS	CSAHLÓ	NEMÁ REVI TILTAKOZK		NORTH ROVIDEN	HERNÁD NERES RÉSZEI	SYDNEY ELEJE	OSZTRÁK FÖLDY
								ISÓSZAK	HAMSSÁG	
HÜLDÖTTBŐG VEREDÉS							REKÓ LANTAN ES CINK			
					GIGA RÓVIDEN	LÖVERSENY FORDÍTOTT TANI			ROMNI 108	KALLUM ITTRILUM, ENSTEMUM
JUHÁSZ-BUNDA							BOGÁNC-S FELEKHEZ TARTOZÓ, LILA VIRÁGÚ NÖVÉNY			
GUBBASZT	URÁN	FOTO KÖZEPEI		ÁZSIÁI ÖRÉSZÁG				NULLA	JÁSZOL	
					URALKOOK				ERKENT	

